

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Silné trhnutí elektrického vozu mezi jízdou nelze považovati za příhodu v dopravě.

Procesní soud neuznal žalobní důvod za oprávněný. Odvolací soud shledal ho oprávněný však jen z polovice. Nejvyšší soud obnovil rozsudek procesního soudu.

Důvody: Dovolání žalované, opřené o dovolací důvody č. 2 a 4 a § 503 c. ř. s., nelze upříti oprávnění.

Odvolací soud posoudil spornou věc s hlediska právního ne-
správně, když uznal, že jde v souzeném případě o příhodu v do-
pravě. Odvolací soud spatřuje příhodu v dopravě v silném trhnutí
vozu elektrické dráhy mezi jízdou, následkem čehož žalobce sklouzl
na zem a byl nucen se pustiti obloukové tyče, které se držel a
upadl pod vlečňák, který ho přejel. Avšak ani silné trhnutí vozu
elektrické dráhy, i když se běře za prokázáno, není takovou úchyl-
kou od normálních poměrů provozních, s kterou by cestující při
jízdě elektrickou drahou nemohli počítati. Tím, že pouliční dráha
nemá zvláště vyhrazenou trať, nýbrž že jezdí tam, kde též jezdí
auta a jiné povozy, kde přecházejí chodci a kde se odehrává vůbec
celá doprava, nastane často nutnost i prudkého zabrzdění a tím
trhnutí vozu. Takové i silné zabrzdění je i při normálním provozu
elektrické pouliční dráhy zjevem, s nímž musí každý cestující po-
čítati a proto musí se při jízdě tak zařídit a tak postavit, aby i při
silném trhnutí vozu byla jeho bezpečnost zajištěna. V souzeném
případě jest dokázáno, že silné trhnutí vozu nastalo, ale nemělo
nejmenšího vlivu na ostatní cestující, kteří neztratili rovnováhu
a tím trhnutím vozu nebyli ohroženi na své tělesné bezpečnosti.
Nebylo-li prokázáno, že šlo o mimořádné zvláštní trhnutí, násled-
kem kterého by žalobce byl sklouzl a vypadl s vlečňáku, nejde
o úchylku od normálních provozních poměrů a tedy událost v
pravě ve smyslu § 1 zák. čís. 27/69 ř. z. a § 1 zák. čís. 147/02 ř. z.
a neposoudil odvolací soud sporný případ správně, když uznáv, že
jde o událost v dopravě, rozsudek prvního soudu změnil (v témž
smyslu rozhodnutí čís. 1652 sb. n. s.).

Důsledkem tohoto právního názoru bylo dovolání žalované vy-
hověti, kdežto rozhodnutí o dovolání žalobcovu stalo se bezpřed-
mětným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. září
1932, Rv II 154/32. Karel Jelínek.